

Arrest

nr. 221 251 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN DER VELPEN
C. Neyskenslaan 118 B 0
3290 DIEST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat S. VAN DER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is sinds 18 oktober 2017 in het bezit van een E-kaart.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 7 december 2018 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 3 januari 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]”.

Reden van de beslissing:

Uit de gegevens in het Rijksregister van betrokkene blijkt dat hij op 14.03.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend als werkzoekende. Uit informatie ontvangen van de gemeente blijkt dat er op 13.06.2016 een bijlage 20 zonder bevel werd genomen wegens onvolledigheid van het dossier, deze zou aan betrokkene betekend zijn op 30.07.2016. Uit het Rijksregister blijkt ook dat hij op 14.06.2016 werd afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht. Op 05.10.2016 werden instructies gegeven aan de gemeente om een bijlage 20 met bevel te nemen aangezien het dossier nog steeds onvolledig was, er werd ook aangegeven dat betrokkene een nieuwe aanvraag voor een verklaring van inschrijving mocht opstarten na het betekenen van de bijlage 20. Uit het dossier blijkt niet of dit ook effectief gebeurd is. Wel dienen we op te merken dat betrokkene op 18.10.2017 in het bezit werd gesteld van een E-kaart, alhoewel er geen instructies voor het afleveren van een E-kaart door de DVZ werden gestuurd, en dat hij sindsdien het verblijfsrecht uitoefent. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 20.08.2018 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 31.08.2018. Hij legde vervolgens een bief van het OCMW d.d. 07.12.2017 voor.

Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene sedert het indienen van de bijlage 19 d.d. 14.03.2016 niet tewerkgesteld is geweest. Gezien het gebrek aan effectieve tewerkstelling kan hier geen behoud van het verblijfsrecht als werknemer aan worden ontleend (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Uit het administratief dossier en de brief van het OCMW d.d. 07.12.2017 die betrokkene voorlegt blijkt dat hij beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wat van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene al sinds november 2017 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene ontvangt dus al één jaar financiële steun van het OCMW. Betrokkene toont echter niet aan hoe hij deze steun zal afbouwen of stop zetten. Uit de voorgelegde documenten kunnen we niet afleiden dat er binnenkort een verandering in de situatie van betrokkene zal komen. Hij kan niet aannemelijk maken een reële kans te maken op een tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel en gezien betrokkene reeds sinds november 2017 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker maakt op 3 april 2019 via een faxbericht een “*nota met inlichtingen*”, vergezeld van een aantal stukken, over aan de Raad. Hij verzoekt hierin ook om uitstel van de behandeling van de zaak. Ter terechtzitting – waar geen uitstel werd gevraagd door de aanwezige raadsman – wordt erop gewezen dat dergelijke nota met inlichtingen, in de annulatieprocedure, niet wettelijk of reglementair is voorzien als procedurestuk. Verzoeker erkent ter terechtzitting dat het neerleggen van dergelijke nota niet is voorzien, licht toe hiermee te hebben willen antwoorden op de vraag naar zijn actuele situatie die in de beschikking tot vaststelling van de terechtzitting werd gesteld en geeft evenwel toe dat het antwoord “*inderdaad zeer uitgebreid*” is. Daar de annulatieprocedure voor een verzoekende partij niet voorziet in het neerleggen van een “*nota met inlichtingen*”, dient deze uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit een lezing van onderstaand betoog leidt de Raad net als de verwerende partij af dat verzoeker een schending beoogt aan te voeren van de artikelen 10, 15 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Waar verzoeker nog stelt dat “*geen rekening [werd] gehouden*” met elementen die zijn zaak kenmerken, kan worden aangenomen dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgeworpen.

Verzoeker verschaft onder de hoofding “*uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep*” volgende toelichting:

[...] Verzoeker heeft als land van herkomst Tsjecho-Slowakije, thans Slowakije, lid van de Europese Unie sedert 2004. Verzoeker verblijft reeds geruime tijd en minstens sedert 10/02/2010 ononderbroken in België (inschrijving register [...]).

Verzoeker heeft een ernstige mentale beperking (minderbegaafd) en werd erkend door het FOD SOCIALE ZEKERHEID als persoon met een handicap, gerechtigd op een uitkering (beslissing van 1 oktober 2018). In uitvoering van deze beslissing heeft verzoeker recht op een maandelijkse tegemoetkomin van € 713,20 en dit vanaf december 2017.

In afwachting van de beslissing en gezien de onmogelijkheid van verzoeker om zich als werknemer in te schrijven op de primaire arbeidsmarkt, heeft verzoeker effectief in de periode voorafgaand de beslissing tot tegemoetkomen aan personen met een handicap een maandelijkse uitkering ontvangen als samenwonende vanwege het plaatselijke OCMW voor een totaal bedrag van € 5.077,12, bedrag dat inmiddels rechtstreeks vanwege het FOD Sociale-Zekerheid terug werd overgemaakt aan het OCMW van Scherpenheuvel-Zichem.

Verzoeker heeft zich in België gevestigd, samen met zijn moeder, Mw. H.K., geboren op 13 oktober 1944, N.N. [...] eveneens woonachtig op het adres B[...]. Mw. H. is gerechtigd op een pensioen. Zij is reeds sedert 2001 in België woonachtig, net als haar overige kinderen.

Ook de overige kinderen van Mw. K.H., hebben zich in België gevestigd, te weten:

- [...]

De ganse familie H. woont inmiddels reeds diverse jaren op reguliere/wettelijke basis in België zonder enige binding met het land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker buiten zijn nationaliteit en herkomst geen enkele aanknopingsfactor met zijn land van herkomst. Hij heeft er geen naaste familie en geen enkele mogelijkheid tot het bekomen van enig inkomen, gezien zijn zwakke positie op de arbeidsmarkt. Eveneens heeft hij mogelijkheid tot huisvesting of wat dan ook.

De facto komt verzoeker op zich reeds in aanmerking voor langdurig verblijf als ingezetene cf. art. 15 wet 15/12/1980. Bovendien is verzoeker een alleenstaand gehandicapt kind, dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, (art 10 Wet 15/12/1980). Aldus wordt rekening gehouden met de bijzondere situatie waarin minderjarige kinderen zich bevinden en komt de wetgever tegemoet aan de verplichtingen opgelegd door de richtlijn 2003/86/EG. Artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, voorziet in een uitzondering, door onder bepaalde voorwaarden een verblijf toe te laten in het kader van gezinshereniging, aan een alleenstaand gehandicapt kind van de gezinshereniger of zijn echtgenoot of partner dat ouder is dan achttien jaar maar dat wegens zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien (GwH. 26 september 2013. nr. 121/2013. overw. B. 13.3.2

Verzoeker brengt de erkenning bij vanwege de Federale Overheidsdiensten, Sociale Zekerheid met de erkenning als persoon met een handicap. De beslissing van 0 december 2018 waartegen huidig beroep werd ingeseld heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de feitelijke toestand van verzoeker, dit in strijd met art. 42Bis § 1, 3de wet 15/12/1980, in de bestreden beslissing zelf aangehaald. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Reeds alleen de duur van het verblijf in het rijk alleen in samenlezing met het voormelde artikel 15 wet 15/12/1980 doet vermoeden dat verzoeker geen enkele binding heeft met zijn land van herkomst. Verder wordt geen enkele rekening gehouden met het feitelijke verblijf van verzoeker bij zijn moeder en met het verblijf van de overige familieleden (broers en zus) en diens kinderen in het rijk, zodat niet anders kan dan vast te stellen dat verzoeker volledig sociaal en cultureel is geïntegreerd in België.

Daarnaast is geen enkele rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Het argument aangaande het leefloon/financiële steun OCMW is achterhaald, gezien deze steun is stopgezet en vergoed aan het OCMW. Ook heeft verzoeker inmiddels aangetoond wat de reden is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel, te wezen zijn mentale handicap.”

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Zoals verzoeker stelt, werd de bestreden beslissing getroffen op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarvan §1 luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

3.4. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker bij brief van 20 augustus 2018 werd uitgenodigd om, in het kader van de mogelijkheid voor verweerder om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, nieuwe documenten voor te leggen aangaande “zijn huidige activiteiten”. Er wordt opgemerkt dat verzoeker naar aanleiding hiervan een brief van het OCMW van 7 december 2017 heeft overgemaakt, waaruit blijkt dat hij een leefloon als samenwonende ontvangt. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nagegaan of verzoeker thans nog voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Wat betreft het behoud van het verblijf als werknemer, wordt vastgesteld dat verzoeker sedert het indienen van de bijlage 19 op 14 maart 2016 niet is tewerkgesteld. Aldus wordt aangegeven dat verzoeker geen verblijf kan ontlenen aan het statuut

van werknemer. Wat betreft het statuut van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker reeds één jaar financiële steun ontvangt van het OCMW, in de vorm van een leefloon als samenwonende. Er wordt aangegeven dat verzoeker aldus dient te worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch waarbij de bestaansmiddelen – in strijd met de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid. Verweerder stelt aldus vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat verzoeker reeds één jaar een beroep doet op financiële steun van het OCMW, in de vorm van een leefloon als samenwonende. Er wordt aangegeven dat verzoeker niet aantoont hoe hij deze steun zal afbouwen of stopzetten. Verweerder concludeert dat uit de overgemaakte stukken niet kan worden afgeleid dat er binnenkort verandering in verzoekers situatie zal komen. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en dat het niet onredelijk is te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter heeft. Op grond hiervan wordt aangenomen dat verzoeker, die niet langer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, “*een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel*” zodat “*een einde [wordt] gesteld aan het verblijfsrecht*”.

3.5. Wat betreft het statuut van werknemer, betwist verzoeker niet dat hij niet is tewerkgesteld en aldus zijn verblijf niet op deze grond kan behouden. Verzoeker voert wel een uitgebreid betoog, waarmee hij zijn persoonlijke situatie uiteenzet. Zo stelt verzoeker dat hij een ernstige mentale beperking heeft en dat hij door de FOD Sociale Zekerheid werd erkend als persoon met een handicap, gerechtigd op een uitkering. Verzoeker verduidelijkt dat de financiële steun van het OCMW geschiedde in afwachting van een beslissing van de FOD Sociale Zekerheid aangaande zijn handicap, waarbij de ontvangen steun van het OCMW thans door voormelde FOD reeds werd terugbetaald aan het OCMW. Hij stelt nog dat hij sinds december 2017 recht heeft op een maandelijkse tegemoetkoming van 713,20 euro.

3.6. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker in gebreke is gebleven bovenstaande verduidelijking van zijn actuele situatie kenbaar te maken aan verweerder. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verweerder verzoeker bij brief van 20 augustus 2018 heeft verzocht alle nuttige informatie en bewijsstukken over te maken aangaande zijn actuele situatie, dit in het kader van de controle van het naleven van de verblijfsvoorwaarden. Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker enkel een OCMW-attest overgemaakt daterend van 7 december 2017, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij reeds enige tijd financiële steun, onder de vorm van een leefloon, ontvangt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enige bijkomende verduidelijking aangaande de reden van deze financiële ondersteuning heeft overgemaakt, laat staan dat hij bewijzen heeft overgemaakt van zijn procedure tot erkenning als persoon met een handicap bij de FOD Sociale Zekerheid. In deze kan verweerder dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de elementen die verzoeker thans voor het eerst in zijn verzoekschrift opwerpt. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat verweerder – rekening houdend met de informatie die hem door verzoeker ter beschikking werd gesteld – op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet langer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem.

3.7. Wat betreft de – overeenkomstig artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – opgelegde verplichting voor verweerder om rekening te houden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst*”, werd in de bestreden beslissing gesteld dat dienaangaande geen relevante documenten werden overgelegd. Er wordt aangegeven dat het derhalve redelijk is te stellen dat verzoeker zonder problemen in staat moet zijn om gevolg te geven aan de beëindiging van het verblijfsrecht. Er wordt gemotiveerd dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de bindingen met het herkomstland te verliezen en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie en sociale en culturele integratie een mogelijke belemmering vormen of een zodanig ernstig belang vertegenwoordigen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt gevolg te geven aan huidige beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt heeft verweerder derhalve wel degelijk “*rekening gehouden met de feitelijke toestand van verzoeker*”.

3.8. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij zich in België heeft gevestigd, samen met zijn moeder en de overige kinderen van zijn moeder. Hij stelt dat zijn gehele familie reeds diverse jaren op wettelijke basis in België verblijft en dat hij geen enkele aanknopingsfactor heeft met zijn herkomstland. Hij stelt dat “*reeds alleen de duur van het verblijf in het rijk alleen in samenlezing met artikel 15 wet*

15/12/1980 doet vermoeden dat verzoeker geen enkel binding heeft met zijn land van herkomst". Verder wijst verzoeker op zijn sociale en culturele integratie in België en op zijn gezondheidstoestand.

3.9. Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, stelt verzoeker dat hij reeds sinds 10 februari 2010 ononderbroken alhier verblijft. Dergelijks blijkt evenwel niet zonder meer uit het administratief dossier. Hieruit blijkt weliswaar dat verzoeker in 2010 in België verbleef, doch er bevinden zich hierin tevens aankomstverklaringen, daterend van 19 augustus 2011, 20 september 2013 en 20 augustus 2015, waaruit blijkt dat verzoeker niet ononderbroken in België verbleef. Voor de periode tussen de laatste aankomstverklaring van 20 augustus 2015 en de verblijfsaanvraag in maart 2016, bevindt er zich in het administratief dossier geen indicatie dat verzoeker alhier verbleef. Aldus kan verzoeker niet zonder meer pomen dat hij alhier sinds 10 februari 2010 ononderbroken verblijft. Wat er ook van zij, werd in de bestreden beslissing gesteld dat de duur van het verblijf "*niet van die aard [is] om de bindingen met het land van herkomst te verliezen*". Verzoeker toont niet aan waarom dit een kennelijk onredelijke beoordeling zou zijn. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker sinds 10 februari 2010 ononderbroken in België verblijft – waar in de hogervermelde nota met inlichtingen op wordt gehamerd –, wijst de Raad erop dat verzoeker afgerond slechts 9 jaar alhier zou hebben verbleven ten opzichte van een verblijf van 36 jaar in zijn herkomstland. Dat hij geen enkel aanknopingspunt meer heeft met zijn herkomstland betreft niet meer dan een bloot betoog van verzoeker dat bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

3.10. Verzoeker betoogt dat hij "*de facto op zich reeds in aanmerking [komt] voor langdurig verblijf als ingezetene cf. art. 15 wet 15/12/1980*", doch artikel 15 van de Vreemdelingenwet handelt hier niet over. Voor zover verzoeker artikel 15bis van de Vreemdelingenwet bedoelt, waarin wel de status van langdurig ingezetene wordt geregeld, dient de Raad op te merken dat het vreemdelingen beoogt die geen burger zijn van de Europese Unie, terwijl verzoeker een burger van de Unie is. Dit veronderstelt ook een aanvraag en een beslissing van de verwerende partij waarbij ze deze aanspraak erkent, quod non in casu. Losstaand van bovenstaande, kan de Raad hoe dan ook opnieuw niet anders dan vaststellen dat verzoeker in gebreke is gebleven enige verduidelijking aangaande zijn persoonlijke situatie kenbaar te maken aan verweerder, m.i.v. zijn gezondheidstoestand. Laatstgenoemde heeft nochtans in zijn uitnodigingsbrief van 20 augustus 2018 uitdrukkelijk gevraagd naar eventuele humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, waarbij werd verwezen naar artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft naar aanleiding van deze uitnodigingsbrief geen enkele verduidelijking of geen enkel bewijsstuk overgemaakt aangaande eventuele humanitaire elementen. Verweerder kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de elementen die verzoeker thans voor het eerst in zijn verzoekschrift opwerpt. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

3.11. Waar verzoeker verwijst naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad net als de verwerende partij de relevantie hiervan niet in. Verzoeker verwijst naar de mogelijkheid van gezinshereniging voor een alleenstaand gehandicapt kind met een derdelander. In casu ligt evenwel de situatie voor van een beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden van een meerderjarige Unieburger.

3.12. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder – gelet op de elementen die hem kenbaar werden gemaakt – op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet langer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt. Evenmin toont verzoeker de incorrectheid of onzorgvuldigheid aan van het gevoerde onderzoek van zijn individuele omstandigheden, zoals voorzien in artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van de aangevoerde wetsbepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen in de nota met opmerkingen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA